

Povătuirile unui Avvă către fiul său duhovnicesc

A fost o perioadă în care la fiecare întâlnire mă-ntreba: „–Bă, ai mai făcut păcatul [ăsta]!?”

–Nu, Părinte! Nu l-am mai făcut!”

Și păream într-adevăr convins că niciodată n-o să-l mai repet.

Până-ntr-o zi, când diavolul iarăși mi-a furat mințile, atât cât să repet acest păcat; aruncându-mă într-o deznădejde cumplită. Nu mă puteam opri să mă gândesc la cuvintele de ceartă pe care urma să mi le aud de la Avva. Dar și mai mult decât atât, știind că e bolnav, credeam că urmările păcatului se vor fi răsfraț și asupra Sfinției sale, aducându-i mai multă suferință; atât sufletească, cât și trupească.

Din câte îmi aduc aminte, n-am reușit să ajung prea repede la spovedanie. Eram tot timpul mâhnit și, parcă, nu mai aveam nici o putere. Nu mă simțeam așa de bine, nici măcar trupește. Am sinuzită, iar boala mi se accentuase.

Le menționez și pe acestea, ca dovadă că „procesele de conștiință” sfârșesc – așa precum scria Avva – prin a te afecta și fizic.

Cred însă că Părintele Ghelasie a prevăzut căderea mea, de aceea mă și tot avertiza – ce-i drept, mai indirect, nevoind ca eu să-mi dau seama de Darurile sale.

Mi-aș fi dorit s-audă și altcineva tonul vocii sale, de o blândețe covârșitoare, atunci când am mărturisit:

„–Avva, am căzut!”

Eram sub Epitrahil când am auzit: „Dar, te rog, să nu mai cazi! Da?!”. Cum pot să exprim în cuvinte, ceea ce nu se poate exprima: că mi-am putut da seama, într-adevăr, atunci de durerea pe care Sfinția sa o resimțea din plin, în urma păcatului meu? Părintelui Ghelasie îi părea mai mult rău, decât mie!

Unii au spus că nu era cu adevărat un Isihast. Cum se face totuși că revărsa atâta liniște și pace celor din jur? Cum se face că atunci când eram la Sfinția Sa îmi uitam suferințele și necazurile sau, dacă nu le uitam, le priveam imediat cu alți ochi: nu ca pe o povară, ci ca pe o binecuvântare?

Eu deocamdată nu pot avea copii, deși am suferit o mulțime de intervenții chirurgicale. Acest handicap, multă suferință și multe complexe mi-a pricinuit. Dar înainte de a-l cunoaște pe Avva sufeream, pentru că nu mă puteam urni din păcat. Omul este făcut în primul rând pentru plăcere!” Așa-mi spuneam mereu.

De abia ulterior, cunoscându-l – din Mila Bunului Dumnezeu – pe Avva, am conștientizat pentru ce trebuia să sufăr cu adevărat: pentru copiii pe care nu puteam și nu pot, deocamdată, să îi am.

Avva al meu, tu mi-ai arătat că toată suferința e o Cruce, ce-n Hristos e mai ușoară și chiar cu iz de bucurie!

Al meu Părinte-ai fost și încă-mi ești Părinte, deși eu ca un câine, mereu măntorc la vărsătură!

Tot îi spuneam: „Sper ca asta să fie ultima operație!” Dar nu îmi răspundea nimic. Nu vroia să-mi taie curajul și speranța, deși acum știu, că-ntocmai ca Părintele Parfenie și ca mulți alți Părinți, cunoștea că nu va fi așa. De aceea, înainte de a ieși de la dumnealui din chilie – după ce-i cerusem binecuvântare să mă internez – stând drept în fața mea și arătându-mi astfel cum trebuia să trec prin ceea ce avea să vină, mi-a spus: „Să fii la înălțime!”

Trebuie să spun că până atunci nu-l mai văzusem, decât o dată sau de două ori, în picioare; în rest, de câte ori venisem, nu s-a ridicat din pat. Cât de impunător mi s-a părut atunci!

Avva mi-a dat atunci o lecție uriașă, pe care de abia acum, privind în urmă o conștientizez.

Într-adevăr, după operație – operație ce nu a reușit – au survenit complicații.

Nici nu mă ridicam din pat, crezând că pot păți ceva; toate erau însă roade ale închipuirii mele. Nu mă duceam decât la toaletă! La un moment dat, trecuse aproape – sau poate chiar – o săptămână, de când nu mă mai spălasem pe dinți. În rest, mă ștergea Mama cu un burete – atât cât se putea – pe față, pe picioare. Domnul și Măicuța Domnului s-o binecuvânteze! Mă plângeam de orice, făcându-i zile negre și răstindu-mă la ea, o puneam să cheme asistentele pentru cea mai mică durere. Îmi pierise orice urmă de rușine, dar îmi uitasem fala cu care mă purtam odinioară și care, din păcate, a revenit.

Avva a știut dinainte de felul în care mă voi comporta și cred că l-am mâhnit nespun, dar a sperat că va veni o zi, în care îmi voi da seama că nu am fost nicicum „la înălțime” și că voi învăța ceva din cele petrecute.

Părintele era deja la mai mult de un an de la zăvorâre, era deci, cu adevărat bolnav, deși n-o arăta. Dar asta nu l-a oprit să se ridice-n capul oaselor și să stea în fața mea, drept, așa cum ar fi trebuit să dau eu piept cu cele ce-au urmat.

Până în ultima clipă a vieții sale ne-a fost o pildă vie!

Bineînțeles că și-a găsit ca și pretext să coboare din pat, un lucru pe care vroia să cred că-l vrea de pe un raft. Putea să-mi spună să i-l dau! Dar, după cum am spus, Avva nu vroia să știm de Darurile sale!

Nu trecuse prea mult timp de când mă spovedeam la Avva, dar intrasem deja, ca să zic așa, într-un proces de curățire. Răul începea să iasă – dar nu cu una, cu două – dădea în picioare și se zvârcolea.

Țin minte că explodam nervos din ce în ce mai des, mi se înmulțiseră chiar și coșmarurile – dacă ceea ce mi se întâmpla poate fi încadrat în accepțiunea generală a cuvântului „coșmaruri” – încât, uneori aproape că mi-era teamă să mă culc.

Dar, aici vroiam să ajung, la „coșmaruri”!

Le-am pus în ghilimele, tocmai pentru că erau mai mult decât indică, în mod normal acest cuvânt: vise ce încetează odată cu deschiderea ochilor. Într-adevăr, la rându-mi, nu trebuia „decât” să deschid ochii, pentru a vedea însă, cum „visul” s-a adaptat la decorul camerei în care, cu puțin timp în urmă, adormisem. Aceleași „personaje” aflate mai înainte pe scena minții mele, mă „invitau la jocul lor” aievea. Uneori nici nu trebuia să visez. O mână nevăzută parcă mă trezea din somn, oricât de liniștit aș fi dormit, să văd că-n cameră am „musafiri”. Ce țin minte și e valabil pentru fiecare caz în parte, e frica. Nu de puține ori, văzându-i, săream din pat ca un bezmetic, venindu-mi în fire, de abia după aprinderea luminii sau în hol; oricum, în alt loc decât cel în care adormisem. Tremuram din toate încheieturile! A trecut ceva timp până să-nvăț că trebuie să-mi iau ca armă rugăciunea.

În fine, ceea ce m-a făcut să-i povestesc lui Avva-Tatăl de acestea, a fost o situație în care lucrurile puteau degenera, într-adevăr, în ceva periculos.

Nu știu ce m-a făcut, ca de obicei, să „mă trezesc” pentru a vedea două persoane, foarte apropiate în viața de zi cu zi, omorând pe cineva – n-am putut să-mi dau seama pe cine. Am avut apoi senzația că vor să treacă și la mine. Atât de real părea totul încât am sărit din pat, voind să scap cu orice preț, dezmeticindu-mă abia atunci când pe geamul deschis vroiam să sar – nu cred c-aș fi scăpat teafăr, dacă aș fi făcut-o.

„De ce mi se întâmplă toate astea?” l-am întrebat pe Avva.

Pentru început m-a liniștit, spunând că vor trece, de abia apoi mi-a arătat motivul: „Cineva din neamul tău a făcut o crimă!”. Cei pe care-i „văzusem” în noaptea aceea erau făptașii. Chiar ei mi-au mărturisit-o! (Părinții mei au făcut un avort.)

Cât despre „coșmaruri”, au trecut cu timpul. Le mai lasă, totuși, câteodată, Dumnezeu să vină, când fac neascultare, pentru a-mi aduce aminte că prin rugăciunile și luptele lui Avva Ghelasie, m-a izbăvit.

S-a întâmplat odată, ca venind la Avva să-l găsesc puțin cam slăbit, se vedea că face un efort deosebit spre a mă asculta. Nu eram obișnuit cu Avva astfel, pentru că tot timpul mă întâmpina vesel și cu o blândețe, cum n-am mai întâlnit la nimeni și – poate cel mai important în contextul de față – fără să dea de bănuț că-l doare ceva și se simte rău.

Cu toate acestea, în această zi n-am reușit să stăm, mai deloc de vorbă. Am ieșit puțin cam tulburat de la Sfinția Sa, crezând că-l supărasem cu ceva, de nu m-a lăsat să stau mai mult la dumnealui – deși, de data aceasta, pentru prima și ultima oară, văzusem că nu se simțea bine, că era cu adevărat bolnav. Dar să vedeți ce întorsătură au luat lucrurile! La următoarea mea vizită, tocmai când mă pregăteam să intru la Părintele Ghelasie, pentru a-i spune că sosisem, m-am întâlnit cu Părintele Agatanghel, unul dintre ucenicii Sfinției Sale. Văzându-mă, dumnealui mi-a spus că se duce să-l întrebe pe Avva dacă mă poate primi. Când a revenit însă, luându-ne puțin de vorbă, mi-a spus: „Să nu fiți supărat pe Părintele Ghelasie, căci nu are nimic cu dumneavoastră, doar că data trecută s-a simțit puțin cam rău!”

Am rămas surprins! De unde știa Părintele Agatanghel gândurile cu care ieșisem de la Avva din chilie, cu câteva luni în urmă? Până și astăzi cred că de la Avva însuși.

Cuvioase Părinte Valerian, am auzit că Avva îl mai ruga uneori pe Părintele Agatanghel să-i citească scrisorile primite. S-ar putea ca-ntr-o scrisoare, voind să mă spovedesc, să-i fi scris lui Avva, de gândurile de mai sus, și de aici să le știe Părintele Agatanghel. Cel mai bine ar fi să-l întrebați pe dumnealui de acestea.

„-Avva Tată, cum să mă comport față de persoanele, pe care nu le prea agreez?”

„-Fiule, să nu pui niciodată răul înainte; să nu consideri că răul predomină în ei. Ei poartă Chipul lui Hristos, fondul lor spiritual este, deci unul bun.

Să nu încerci niciodată să te răzbuni!”

„-Avva, de multe ori mă ispitește gândul că voi ajunge Sfânt. Cum să-l înving?”

-Roagă-te să ajungi Sfânt. Este de datoria noastră să ajungem Sfinți. Ce spunea Domnul Iisus Hristos?... «Fiți voi Sfinți, precum Tatăl vostru Cel din ceruri este!» (Matei 5,48)”

„-Avva, aș vrea să dau la Facultatea de Teologie, dar știți ce păcate urâte am săvârșit.

-Fiule, cine mai este Sfânt astăzi? Roagă-te Maicii Domnului! Tu ai în vedere lucrul acesta. Dacă vei ajunge s-o urmezi, atunci așa a vrut Maica Domnului, dacă nu, asta e!

Dacă stai să te uiți în calendar, nimeni nu s-a născut Sfânt. Toți au fost la început, ori hoți, ori curvari, ori criminali. Dar în asta stă minunea lui Hristos că, deși au fost așa, au ajuns (în cele din urmă) Sfinți!”

De multe ori mă necăjeam că între membrii familiei nu există o bună înțelegere.

Mama vs. Tata vs. Bunica vs. Bunicul vs. Unchiul vs. Mătușa.

Dar Avva mi-a spus că nu trebuie să mă intereseze și să nu încerc sub nici o formă să le mediez.

„Te faci că plouă, nu scoți o vorbă!”

Pentru unii ar părea absurd acest sfat, dar să se știe că de fiecare dată când nu dădeam ascultare celor spuse de Avva și încercam să mă bag între ei, ieșea prost. Neînțelegerile se adânceau!

Nu m-a sfătuit bineînțeles să fiu indiferent. Există întotdeauna rugăciunea.

Aveam obiceiul de a exagera câteodată cu dulciurile. Cum prindeam câte o ciocolată, cum o mâncam pe toată.

Până-ntr-o zi, când Avva mă întreabă:

„–Dulciuri, mănânci multe?”

–Mai mănânc, Avva.

–Vezi că nu-s bune”. Ca apoi să continue astfel: „–Să nu mănânci niciodată o ciocolată întreagă. Câteva tablete ajung și nu în fiecare zi!”

La fel s-a întâmplat și cu dulcețurile, căci intrasem tare, mai încolo, și-n acestea.

„Să te ferești de dulcețuri! Dulcețurile nu sunt bune!”

„Nu te lăsa, mai mult depinde de tine! Îți trebuie și ție voință!”

„–Avva, când știi că fac voia lui Dumnezeu?”

„–Bă, noi nu facem niciodată voia lui Dumnezeu, numai Sfinții o fac! Noi numai încercăm!”

S-o las mai moale cu referatele în totalitate religioase. Mi-a dat de înțeles că se pot face unele corelații, dar referatul în sine să nu se bazeze numai pe o interpretare religioasă. (Cu alte cuvinte să nu fiu fixist).

Când nu reușesc să-mi fac pravila, să nu cad în deznădejde. Să-I cer iertare lui Dumnezeu și a doua zi să încerc să mi-o fac.

Ps. 50 se recuperează (în cazul în care nu l-am făcut din cauza lenei) prin 100 de „Doamne Iisuse...”

I-am povestit de bătrânul aproape orb pe care l-am ajutat să urce în troleu fără să-l însoțesc până acasă. Mi-a spus că am făcut treaba pe jumătate, dar că a fost totuși ceva.

Mi-a dat canon însă, să nu merg în casele oamenilor (se subînțelege, străini).

M-a sfătuit să fiu mai prevăzător cu astfel de fapte bune. Să nu pară celorlalți că e o faptă bună, căci s-ar putea să am surprize.

„Odată am vrut să o fac și eu pe milosul, înainte de călugărie. Chiar înaintea mea căzuse o femeie spărgându-și arcada. Cum se întâmpla să am în buzunar un leucoplast, m-am dus de am ajutat-o să se ridice și i-am pus și leucoplastul pe rană.

Și iată ce-mi aud apoi urechile. Unul văzându-mă m-a întrebat dacă știu „cine e aia”. I-am răspuns că nu știu, la care el a replicat: „E cea mai mare curvă a orașului.”

Iată tu, vrei să ajuți pe cineva și ceilalți zic că ai vreun interes. „Ce-o vrea curvarul acesta de o ajută pe aia?!” își ziceau ei în cazul meu.

„Îndemnul acesta de a fi prevăzător e valabil în fiecare caz?”

În toate cazurile!

Dacă mi se întâmplă și mie ce vi s-a întâmplat și dvs?

Apoi, vezi și tu, dacă nu e ceva grav, nu te bagi; chemi pe altcineva.

„Dacă faci o faptă bună să o faci în ascuns, să nu-și dea seama nimeni că o faci. Parcă mi-a zis că, dacă totuși o fac, să nu pară a fi o faptă bună (rămâne dar să mă întreb).

M-a întrebat de operație. Mi-a spus să încerc să mă operez, să nu deznădăjduiesc, să accept voia Domnului. Mi-a spus ceva de genul: „Poate că Dumnezeu vrea să te faci călugăr.”

*Fixismele și procesele de conștiință sunt cele mai periculoase.

*Avva, când știu că fac (o faptă după) voia lui Dumnezeu?

„Bă, noi nu facem niciodată voia lui Dumnezeu, numai Sfinții o fac. Noi o încercăm numai.

*I-am spus că deși mi se pare că-mi respect părinții, nu prea dau importanță spuselor lor, dacă nu sunt trecute prin filtrul unei gândiri religioase. Mi-a spus că sunt într-adevăr fixist!

Sfaturi duhovnicești

Relații cu ceilalți oameni

- Avva, cum să mă comport față de persoanele pe care nu le prea agreez?

- Fiule, să nu pui niciodată răul înainte; să nu consideri că răul predomină în ei. Ei poartă chipul lui Hristos, fondul lor spiritual este, deci unul bun.

Să nu încerci niciodată să te răzbuni.

Sfințenie

- Avva, de multe ori mă ispitește gândul că voi ajunge sfânt. Cum să-l înving?

- Roagă-te să ajungi sfânt. Este de datoria noastră să ajungem sfinți. Ce spunea Domnul Iisus Hristos? „Fiți sfinți, precum Tatăl vostru cel din ceruri este.”

Facultatea de teologie;

- Avva, aș vrea să dau la Facultatea de teologie, dar știți ce păcate urâte am săvârșit.

- Fiule, cine mai este sfânt astăzi? Roagă-te Maicii Domnului.

Tu ai în vedere lucrul acesta. Dacă vei ajunge s-o urmezi, atunci, așa a vrut Maica Domnului, dacă nu, asta e.

Dacă stai să te uiți în calendar, nimeni nu s-a născut sfânt. Toți (majoritatea) au fost la început, ori hoți, ori curvari, ori criminali. Dar în asta stă minunea lui Hristos, că, deși au fost așa, au ajuns (în cele din urmă) sfinți.

Alimentație

- să mă feresc, cât pot, de ouă

„- Spune și tu că nu-ți face bine carnea, că după ouă ți-e rău... Știi tu!”

- I-am spus, avva!

- Și nu-nțelege?
- Absolut deloc. Nici nu știu cum să-i mai vorbesc de post și, mai ales de dumneavoastră.
- Fiule, de mine să nu-i mai vorbești, c-o să zică că te învăț numai prostii.
- Să-i vorbesc prin rugăciune? Să-l rog pe Dumnezeu să-i așeze cuvintele în inimă?
- Da, că mulți nu înțeleg lucrurile astea. Lasă-l pe Dumnezeu s-o îmbuneze.

„Dulciuri mănânci multe?

Vezi că nu-s bune.

Să nu mănânci niciodată o ciocolată întreagă. Câteva tablete ajung și nu în fiecare zi.”

„Nu te lăsa; mai mult depinde de tine”

„Îți trebuie și ție voință.”

„Să te ferești de dulceturi, dulceturile nu-s bune.”

- ar fi bine să beau un litru de suc de mere sau de morcovi zi de zi.

- nici pâinea coaptă din comerț nu îți priește.

Când am primit aceste sfaturi, eram foarte răcit (s-a dovedit ulterior că am sinuzită).

Văzându-mă, Avva Tată mi-a recomandat următorul tratament:

- trei căței de usturoi

- din primul cățel decojit, de usturoi, rup o bucățiță, pe care mai apoi o pisez între degete.

- închid o nară și poziționez bucățița de usturoi pisat la gura nării rămase deschisă.

- inspir cu putere, și, bineînțeles, expir pe aceeași nară.

- același procedeu se aplică și celeilalte nări.

- după terminarea primului cățel de usturoi fac o pauză de jumătate de oră.

Ascultarea cu privire la alimentație se va face tot în ascuns: când pot (la școală, când nu-s părinții acasă).

Avva mi-a interzis să arunc mâncarea (o pun în ceva și caut un sărac sau un cățel...).

La masă mănânc cu părinții, chiar și carne; dar cât pot de puțin, cu diplomație. Să nu mă îmbuib, dar să nu dau părinților de bănuț că fac vreo ascultare.

- Avva mi-a spus să nu mai mănânc smântână, cașcaval și brânză de burduf;

- nici carnea, nici mâncărurile uleioase „nu sunt indicate”;

- telemeaua și cașul sunt bune, dar trebuie mâncate cu foarte puțină pâine și cu multă salată (și acestea îmi sunt îngăduite doar de trei ori pe săptămână – se înțelege nu în zilele de post);

- mi-a recomandat orezul (dimineța și chiar seara);

- cartofii fierți sunt foarte buni, dar nu amestecați cu brânză (generează o toxicitate);

- cartofii prăjiți cu smântână și brânză sunt iarăși neindicați;
- am voie să „abuzez” de fructe (chiar sub formă de salată);
- când sunt la școală, chiar dacă seara voi fi nevoit să mănânc dulce, în zilele de post (luni, miercuri, vineri) să încerc să mănânc numai fructe;
- la orice masă să mănânc foarte multă salată pentru a nu lăsa loc cărnii și altor mâncăruri nocive prin toxicitatea lor;
- margarina este toxică, conține foarte multe chimicale și nici măcar nu este de post (conține emulgatori – de natură animală).
- să mă feresc de mâncarea necorespunzătoare și să fac sport.

Rugăciune

- Avva pot spune „Doamne Iisuse” tot timpul?
- Dacă poți? Dar să nu te forțezi. Pentru a ține socoteala rugăciunii te vei folosi de degete, fără metanii.
- Dar dacă intervine mândria?
- Când faci ascultare, nu-și mai găsește loc mândria. Lasă mândria... n-o băga în seamă.

În contextul neînțelegerilor de acasă, Avva m-a sfătuit să-mi ascund puțină lucrare duhovnicească. Mă pot ruga în pat, sprijinit de pernă (seara, cu ușa camerei mele deschise și cu lumina stinsă). În locul rugăciunilor pe care ar fi trebuit să le citesc, am voie să rostesc rugăciunea cu numele cel sfânt al Domnului Iisus („Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul”).

Folosind aceeași formulă, mă pot ruga și Maicii Domnului.

Pentru fiecare metanie, voi spune trei „Doamne Iisuse”.

O țin așa până voi fi la casa mea.

Relații familiale:

Relațiile familiale încordate nu trebuie să mă intereseze. N-am voie să încerc, absolut deloc, să le mediez.

„Te faci că plouă, nu scoți o vorbă!”

Să nu iei în seamă nimic din ce-ți spune la supărare mama. Bărbații = paratrăsnete.

Femeile sunt adesea schimbătoare.

Sport

- Fiule, faci sport?
 - Am făcut puțin înot la școală, în orele de sport.
 - Lasă înotul, că-i mai simandicos și răcești repede. Fă mai bine sporturi de stradă: joacă fotbal, aleargă. (a pus accent pe sporturile cu mingea)
- „Să faci sport, căci la gabaritul tău trebuie să dai afară, cumva, toți dracii care te chinuiesc.”

Școală

- Să-ți faci datoria la școală

- I-am spus lui Avva că, atât la școală și nu numai..., am creat impresia că tratez totul numai din punct de vedere religios. Mi s-a spus să fiu mai deschis, să nu fiu fixist. E bine să am un punct de vedere bine fixat în ceva, să aibă o temelie bună, dar să fiu mai deschis, să nu fiu habotnic. S-o las mai moale cu referatele eminate religioase. Se pot face corelații, dar referatul în sine să nu se bazeze numai pe o interpretare religioasă. (Să nu mai fiu fixist). Să mă mișc mai repede.

Când nu reușesc să-mi fac pravila, să nu intru în deznădejde. Să cer iertare lui Dumnezeu și a doua zi să încerc să mi-o fac.

A fost o vreme în care îmi judecam foarte aspru părinții și țin minte că în tot acest timp, chiar de-i aduceam sau nu aminte Părintelui de dumnealor ori de năravul meu, Sfinția Sa mă întreba de dânșii și-mi spunea: „Măi, tăticule, ai niște părinți faini, să nu-i faci de rușine!” Eu mă miram de cele ce-mi spunea și mă-ntrebam în sine-mi: „de unde atâta siguranță-n afirmații?” – căci niciodată nu i-a întâlnit – și-n plus „de unde atâta indulgență?”, pentru că Sfinția Sa, din scrisorile mele „aflase” de cele mai multe ori doar de greșeli din partea lor, din care unele mie-mi păreau „de neiertat”.

Totuși, în ciuda acestora, mulțumită rugăciunilor Sfinției Sale, Bunul Dumnezeu mi-a păstrat în suflet, nu doar cuvintele, ci și imaginea Părintelui din clipele acelea. Iar acum, când mă gândesc la dumnealui, și-l văd în fața ochilor, îmi pare că Sfinția Sa vorbea de-ai mei părinți cu foarte mare dragoste, de parcă ar fi fost părinții dumnealui. Îmi pare că „Interpreta un Rol”, un „Rol Dumnezeiesc”: voindu-se a fi eu, așa cum mă dorea în purtarea față de părinți.

Sunt conștient că unor cititori, poate, prea subiective și neadevărate li se vor părea cuvintele acestea, dar Avva Ghelasie avea, într-adevăr, ceva dintr-un nebun întru Hristos, la ale cărui fapte, gesturi și cuvinte trebuia a fi cu mare luare-aminte, căci erau – cum s-ar spune – „Iconice”, aflându-Se în ele chiar Hristos cu Sfânta și Dumnezeiasca Sa Iconomie; „Semințe” ce, după „sădire”, își așteptau rodirea, cu răbdare.

Eu cred că Avva s-a voit și a reușit să fie „Icoana” cuvintelor Domnului: „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Mc. 10, 19), dar și a cuvintelor sale: „să nu faci <<gălăgie>> cu <<păcatul>> unei Persoane”, și „să nu <<personifici păcatul>> cu Persoana(ele) păcătoase...”. Cred, de asemenea, că a făcut tot ce i-a stat în putință ca și noi toți, cei ce „cu fața descoperită privim ca-n oglindă slava Domnului, întru aceeași icoană [să] ne schimbăm din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului” (2 Cor. 3, 18).

Sunt conștient că Avva, cu Darul Domnului, îmi cunoștea părinții, chiar dacă niciodată, în carne și oase, nu s-au întâlnit; dar și mai minunată și demnă de luat în seamă e calea pe care a ales să mă conducă spre o mai bună cunoaștere a lor. Nu mi-a impus o dragoste „forțată”, dar a reușit să mă aducă, prin mijlocirile Sfintelor sale Rugăciuni, exact unde voia: să-mi văd greșelele și să mă-ndrept.

Iată, deci, că o Sămânță, atât de blând și de smerit sădită, poate rodi pe neașteptate, chiar și după ani de zile.

Cred că s-ar potrivi în continuare, să povestesc și următoarea „întâmplare”.

Știind că nu-mi fac datoria, Avva s-a gândit, probabil, să mă-nvețe minte astfel: eram la dânsul în chilie și tocmai terminasem de lămurit problemele pe care mi le propusesem să le discut cu dumnealui, când mi-a spus că nu suntem „la program” și c-ar fi bine să mai stau la dumnealui, să mai vorbim. Nu mai țin minte exact, dar probabil că a continuat cu întrebarea – de multe ori întrebuițată - :

„Și, la ce școală, zici că ești?” – deși știa foarte bine răspunsul la această întrebare.
„!...”

-A, și aici îl ai decan pe... Cum îl cheamă?

-Domnul Moceanu (în paranteză fie spus, și pe domnul Moceanu îl cunoștea foarte bine, nu doar după nume, dar și personal). (...)

- Și ce materie îți place cel mai mult?

-Păi,..., literatura comparată.

-Ei, ia zi și mie, cum vine asta: literatură comparată; că și mie mi-a plăcut literatura?” – prefăcându-se între timp că se așează mai comod, cu scopul de a mă asculta.

„Spre surprinderea” Sfinției Sale, de abia am reușit, pe parcursul a câteva minute, să bâigui câteva cuvinte. Și dinadins, cred, m-a lăsat să fierb fără să intervină, tocmai pentru a simți – înainte de a fi prea târziu, pentru a avea și vreme de-ndreptare – rușinea de a fi incompetent în ceea ce se presupune că știu a face cel mai bine, mai ales că voi fi, poate, și dascăl.

Trebuie să menționez că Avva, cel puțin față de mine, de multe ori se prefăcea a fi fără ținere de minte și cred că făcea asta pentru a nu da apă la moară tendinței mele de a-l lăuda, ori de câte ori aveam ocazia. De aici poate și felul său de a mă ajuta, conform sfatului ce mi l-a dat odată: să fac bine, fără ca persoana pe care o ajut să știe că-i fac bine.

Este oare întâmplător că, doar acum, după plecarea sa la Domnul, încep să pricep și îmi revin în minte toate acestea? Este oare de mirare ca faptele pline de Duhul Sfânt ale unui slujitor și Prieten al Domnului să lucreze, prin același Duh Sfânt, conform spuselor Mântuitorului: „Pe acestea vi le-am spus, fiind Eu cu voi; dar Mângâietorul, Duhul Adevărului, pe care tatăl Îl va trimite întru numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am spus Eu” (In. 14, 25-26).

Cât de mult se potrivește, parcă, în acest context și următorul stih de laudă, scris de Sfinția sa, în cinstea Sf. Ioan de la Prislop: „Făclie scoasă de sub obroc, și pusă în Sfeșnic să LUMINEZE tuturor, tu Pustnicul smerit ai ajuns, dar în aceasta pe HRISTOS L-ai pus, că El este LUMINA Lumii, chiar dacă prin alții Strălucește”.

Odată mi-a spus să trec pe la dumnealui la plecare, să-mi dea o carte pentru D-l Prof. Ovidiu Moceanu. Iar eu în sinea mea, gândeam: „Mamă, ce fain, o să mă am bine cu decanu’!” Trec, deci, la plecare, să iau binecuvântare, aducându-i aminte și de carte; la care Sfinția Sa îmi spune, s-o las, c-o să i-o duc eu data viitoare.

„AVVA Părintele meu
În genunchi, sub BINECUVÂNTAREA ta stau.
Prin Mâinile tale Cerul se coboară,
Prin Chipul tău, HARUL STRĂLUCEȘTE
Prin CUVINTELE tale
Însuși DUMNEZEU îmi VORBEȘTE.
AVVA al meu, ce DESTIN Sfânt
Este că te-am GĂSIT!...”

ISIHASM, TAINA SFINȚILOR
Ierom. GHELASIE GHEORGHE